

han, — dersom da ikke det hele er et modbydeligt Komediespil, tænkte han videre, idet han gentog en Formodning, som Hofjægermesterinden engang havde udtalt for ham.

Han var glad, da Gudstjenesten omsider var forbi, saa han kunde slippe ud. Men mens han skyndte sig hjemad, veg Uhyggen hurtigt for en Fornemmelse af Skamfuldhed og Ærgrelse. Han følte sig inderlig flov ved dette Resultat af sin første Kirkegang og besluttede ikke at omtale den for nogen.

Han havde ikke været længe hjemme, da han hørte Herskabsvognen komme tilbage. Han opholdt sig inde paa sit Værelse og trykkede sig lidt ved at vise sig for de andre.

Pludselig hørte han Stemmer ude i Haven. Hvad var det? Det var jo — — ja, han kunde ikke tage fejl. Den Stemme kendte han allerede kun altfor godt. Det var Ingers.

I det samme kom Tjeneren ind for at kalde til Frokostbordet.

Hofjægermesterinden modtog ham inde i Dagligstuen med et højstemt Udbrud.

»De veed ikke, hvad De er gaaet glip af,« sagde hun mildt bebrejdende. »Pastor Blomberg talte idag aldeles vidunderligt.«

Inger stod ved Siden af; derfor hørte Per knap, hvad hun sagde, og svarede ingenting.

»Og nu tilbords!« fortsatte hun, idet hun lagde